

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

ΑΥΛΟ

E54581-1

Αριθμός απόφασης

379 /2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

Αποτελούμενο από τον Δικαστή Δημήτριο Μακρή, Εφέτη, τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Εφετείου Αθηνών και χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 3 Δεκεμβρίου 2025 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αιτούντος _____ του _____ κατοίκου _____, οδός _____ αριθ. _____ (ΑΦΜ _____), ο οποίος εκπροσωπήθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων του Βασιλείου Χατζηγιάννου (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 23342) και Σοφίας Δουμουλιάκα (Α.Μ. 38268), μελών της δικηγορικής εταιρείας με την επωνυμία «ΧΑΤΖΗΓΙΩΑΝΝΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 80983), Λεωφόρος Κηφισίας αριθ. 5, Αθήνα.

Της καθ' ης η αίτηση ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία

_____ και το διακριτικό τίτλο _____
πρώην με την επωνυμία _____

που εδρεύει
στο Αττικής, οδός αριθ. και / και
εκπροσωπείται νόμιμα (ΑΦΜ 9), η οποία ενεργεί ως μη
δικαιούχος και μη υπόχρεος διάδοχος, διαχειρίστριας των
απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την
επωνυμία

που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία
κατέστη ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την
επωνυμία , κατόπιν μεταβίβασης στο
πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις
σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 3156/2003, η οποία
εκπροσωπήθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της
Κωνσταντίνου Μπάκα (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 24492), οδός αριθ. 45,
Αθήνα.

Ο αιτών ζητεί να γίνει δεκτή η από 1.12.2025 αίτηση αναστολής
εκτέλεσης, η οποία περιέχεται στο εφετήριο και κατατέθηκε στη
γραμματεία του Εφετείου Αθηνών με αριθμό κατάθεσης
12.2025 και προσδιορίσθηκε να συζητηθεί για την
παραπάνω δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι
των διαδίκων, που παραστάθηκαν κατά τα προαναφερόμενα,
ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα σημειώματά τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 938 παρ. 2 και 4 ΚΠολΔ, όπως
ισχύουν μετά την προσθήκη τους με το άρθρο 60 Ν. 4842/2021
από 1.1.2022 (κατ' άρθρο 120 Ν. 4842/2021) και εφαρμόζονται
όταν η επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση διενεργείται μετά την
1.1.2022 (άρθρο 116 παρ. 6γ του ίδιου νόμου), α) επί κατάσχεσης

2ο φύλλο της υπ' αριθ. 379 /2025 απόφασης του Μονομελούς
Εφετείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ακινήτου, η άσκηση του ενδίκου μέσου δεν αναστέλλει την πρόοδο της εκτέλεσης, εκτός αν το δικαστήριο του ενδίκου μέσου, μετά από αίτηση του ασκούντος αυτό, που υποβάλλεται με το ένδικο μέσο ή με τις προτάσεις, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, διατάξει την αναστολή με ή χωρίς παροχή εγγύησης, εφόσον κρίνει ότι η διενέργεια της αναγκαστικής εκτέλεσης θα προξενήσει ανεπανόρθωτη βλάβη στον αιτούντα και πιθανολογεί την ευδοκίμηση του ενδίκου μέσου και β) η αίτηση, με την οποία ζητείται η αναστολή του πλειστηριασμού, είναι απαράδεκτη, αν δεν κατατεθεί το αργότερο πέντε (5) εργάσιμες ημέρες πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού, ενώ η απόφαση πρέπει να δημοσιεύεται έως τις 12:00 το μεσημέρι της Δευτέρας που προηγείται του πλειστηριασμού. Από τις ανωτέρω διατάξεις σαφώς συνάγεται ότι οι προϋποθέσεις της παραδεκτής άσκησης αίτησης αναστολής της αναγκαστικής εκτέλεσης επί ακινήτων είναι: 1) η νομότυπη και εμπρόθεσμη άσκηση έφεσης κατά της οριστικής (απορριπτικής της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ) απόφασης από τον αιτούντα, β) ο κίνδυνος πρόκλησης ανεπανόρθωτης βλάβης στον αιτούντα από την επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης και γ) η πιθανολόγηση ευδοκίμησης (ενός τουλάχιστον) λόγου έφεσης. Πρόσθετη προϋπόθεση του παραδεκτού της αίτησης είναι, αν ζητείται η αναστολή πλειστηριασμού, η κατάθεση αυτής στη Γραμματεία του αρμοδίου (δευτεροβάθμιου) Δικαστηρίου το αργότερο πέντε (5) εργάσιμες ημέρες πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού.

Ο αιτών με την υπό κρίση αίτησή του και κατ' εκτίμηση του δικογράφου της, ζητεί να ανασταλεί η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδεται από την καθ' ης σε βάρος του με την

επίδοση στις 4.2025 της από 4.2025 επιταγής προς εκτέλεση
κάτω από ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού
απογράφου της με αριθμό /2014 διαταγής πληρωμής του
Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά και της με αριθμό
/7.5.2025 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης
περιουσίας του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών με έδρα
το Πρωτοδικείο Αθηνών Παναγιώτη Ραδιώτη, με την οποία
κατασχέθηκε και εκτίθεται σε αναγκαστικό πλειστηριασμό στις
11.12.2025 το περιγραφόμενο στην αίτηση ακίνητο (αγροτεμάχιο
εκτάσεως τ.μ. στη θέση του Δήμου Αγίας
Παρασκευής Απικής, επί της οδού αριθ. , με ΚΑΕΚ
/0/0), κυριότητας του αιτούντος, μέχρι να εκδοθεί
τελεσίδικη απόφαση επί της από 12.2025 έφεσής του (αριθμός
κατάθεσης στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών
1.12.2025), που άσκησε νομότυπα και εμπρόθεσμα
κατά της με αριθμό /2025 οριστικής απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκαν η
από .2025 και με αριθμό κατάθεσης στη Γραμματεία του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών 28.5.2025
ανακοπή του και οι από 9.2025 και με αριθμό κατάθεσης στη
Γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
9.2025 πρόσθετοι λόγοι ανακοπής κατά της
επισπευδόμενης αναγκαστικής εκτέλεσης, για τον λόγο ότι είναι
βέβαιο ότι η έφεσή του θα ευδοκιμήσει και αν πραγματοποιηθεί ο
πλειστηριασμός θα υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη. Με αυτό το
περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αίτηση αρμοδίως καθ' ύλην
και κατά τόπον φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρο
938 παρ. 2 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με τον Ν.
4842/2021, που τυγχάνει εφαρμογής εν προκειμένω, λόγω του
χρόνου επίδοσης της από .2025 επιταγής προς εκτέλεση που
συντελέστηκε στις 10.4.2025, ήτοι μετά την 31.12.2021), για να

3ο φύλλο της υπ' αριθ. 379 /2025 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

συζητηθεί κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚπολΔ).

Από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Επισπεύδεται από την καθ' ης σε βάρος του αιτούντος διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως με την επίδοση της από 8.4.2025 επιταγής προς εκτέλεση κάτω από ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της με αριθμό /2014 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά και της με αριθμό /7.5.2025 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακινήτου (σε συνδυασμό με το υπ' αριθ. /9.5.2025 απόσπασμα αυτής) του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Παναγιώτη Ραδιώτη, με την οποία κατασχέθηκε και εκτίθεται σε αναγκαστικό πλειστηριασμό στις 12.2025 το περιγραφόμενο στην αίτηση ακίνητο του αιτούντος. Κατά της εκτελέσεως ο αιτών άσκησε την από : 5.2025 (αυξ. αριθ. καταθ. 5.2025) ανακοπή του και τους από 9.2025 (αυξ. αριθ. καταθ. 9.2025) πρόσθετους λόγους ανακοπής κατά της επισπευδόμενης αναγκαστικής εκτέλεσης, που συνεκδικάσθηκαν αντιμωλία των διαδίκων στις 14.10.2025 και εκδόθηκε η εκκαλουμένη υπ' αριθ. /2025 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκαν στο σύνολό τους. Ήδη ο αιτών έχει ασκήσει την από 1.12.2025 (αυξ. αριθ. καταθ. 1.12.2025) έφεση του κατά της ανωτέρω απόφασης και ζητεί την εξαφάνισή της και την αποδοχή της ανακοπής του και των πρόσθετων λόγων ώστε επί τω τέλει να ακυρωθεί η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, την δε έφεση αυτή συνοδεύει η υπό κρίση αίτηση αναστολής, με

την οποία ζητείται η αναστολή της εκτελεστικής διαδικασίας μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της ασκηθείσης εφέσεως.

I. Με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 1 του ν. 3156/2003 "Ομολογιακά δάνεια, Τιτλοποίηση απαιτήσεων από ακίνητα κλπ.", προβλέφθηκε η δυνατότητα μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων, συμπεριλαμβανομένων (αλλά όχι μόνον) απαιτήσεων από τραπεζικά δάνεια και πιστώσεις πάσης φύσεως λόγω πώλησης με σύμβαση που καταρτίζεται εγγράφως μεταξύ του μεταβιβάζοντος και του αποκτώντος σε συνδυασμό με την έκδοση και διάθεση, με ιδιωτική τοποθέτηση μόνον, ομολογιών οποιουδήποτε είδους ή μορφής η εξόφληση των οποίων πραγματοποιείται α) από το προϊόν είσπραξης των επιχειρηματικών απαιτήσεων που μεταβιβάζονται ή β) από δάνεια πιστώσεις ή συμβάσεις παραγώγων χρηματοοικονομικών μέσων. Ως «ιδιωτική τοποθέτηση» θεωρείται η διάθεση των ομολογιών σε περιορισμένο κύκλο προσώπων, που δεν μπορεί να υπερβαίνει τα εκατόν πενήντα. «Μεταβιβάζων», κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, μπορεί να είναι έμπορος με εγκατάσταση στην Ελλάδα και «αποκτών» μόνο νομικό πρόσωπο - ανώνυμη εταιρία - με σκοπό την απόκτηση και την τιτλοποίηση των απαιτήσεων (Εταιρία Ειδικού Σκοπού, σύμφωνα με την ορολογία που έχει επικρατήσει διεθνώς). Η εταιρία καταβάλλει το τίμημα και «τιτλοποιεί» τις απαιτήσεις εκδίδοντας αξιόγραφα, «ομολογίες», ονομαστικής αξίας τουλάχιστον 100.000 € η κάθε μία (παρ. 5). Στην πιο απλή μορφή της η τιτλοποίηση συνίσταται στην εκχώρηση (μεταβίβαση λόγω πωλήσεως) απαιτήσεων από έναν ή περισσότερους τομείς δραστηριότητας μιας εταιρίας προς μια άλλη εταιρία η οποία έχει ως ειδικό σκοπό την αγορά των εν λόγω απαιτήσεων έναντι τιμήματος. Το τίμημα καταβάλλεται από το προϊόν της διάθεσης σε επενδυτές ομολογιών, στο πλαίσιο ομολογιακού δανείου, το οποίο η λήπτρια εταιρία εκδίδει για το σκοπό αυτό και το διαθέτει σε

τρίτους (επενδυτές) και στη συνέχεια με το αντίτιμο των ομολογιών εξοφλεί το τίμημα της αγοράς. Η πώληση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 513 επ. του ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. του ΑΚ, εφόσον οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στις διατάξεις του νόμου αυτού (παρ. 6). Η σύμβαση μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων καταχωρίζεται σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία αυτής σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν. 2844/2000 (παρ. 8). Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο, επέρχεται η μεταβίβαση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, εκτός αν άλλως ορίζεται στους όρους της σύμβασης και η μεταβίβαση αναγγέλλεται εγγράφως από τον μεταβιβάζοντα ή την εταιρεία ειδικού σκοπού στον οφειλέτη (παρ. 9). Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 8 του ιδίου άρθρου. Πριν από την αναγγελία δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση (εκχώρηση) λόγω πώλησης της παρ. 1. Ακόμη, ο ως άνω νόμος προβλέπει ότι επί μιας τέτοιας μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων είναι δυνατό να ανατεθεί, με σύμβαση που συνάπτεται εγγράφως και σημειώνεται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 (παρ. 16), η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα που παρέχει νομίμως υπηρεσίες σύμφωνα με το σκοπό του, στον Ευρωπαϊκό Χώρο, στον μεταβιβάζοντα ή και σε τρίτο, εφόσον ο τελευταίος είτε είναι εγγυητής των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων είτε ήταν επιφορτισμένος με τη διαχείριση ή την είσπραξη των απαιτήσεων πριν τη μεταβίβασή

τους στον αποκτώντα. Αν η εταιρία ειδικού σκοπού (απόκτησης) δεν εδρεύει στην Ελλάδα και οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις είναι απαιτήσεις κατά καταναλωτών πληρωτές στην Ελλάδα, τα πρόσωπα στα οποία ανατίθεται η διαχείριση πρέπει να έχουν εγκατάσταση στην Ελλάδα. Σε περίπτωση υποκατάστασης του διαχειριστή, ο υποκατάστατος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τον διαχειριστή (παρ. 14). Εξάλλου, με τον ν. 4354/2015 "Διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων κλπ.", εισήχθησαν στην ελληνική έννομη τάξη δύο διακριτά εταιρικά σχήματα οι «εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις» (ΕΑΑΔΠ) και οι «εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις» (ΕΔΑΔΠ), οι οποίες δραστηριοποιούνται υπό την εποπτεία της Τράπεζας της Ελλάδος ενώ προβλέπονται δύο νέα συμβατικά μορφώματα, η σύμβαση πώλησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και η σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Αμφότερα τα συμβατικά μορφώματα υπόκεινται σε σοβαρούς περιορισμούς ως προς τον τύπο, τα πρόσωπα που δικαιούνται να συμβληθούν και το περιεχόμενό τους που προβλέπονται από τις διατάξεις των άρθρων 1 έως 3 του άνω ν. 4354/2015. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 β' του ν. 4354/2015, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 4643/2019, η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια, που έχουν χορηγήσει ή χορηγούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, μπορεί να λάβει χώρα μόνο λόγω πώλησης δυνάμει σχετικής έγγραφης συμφωνίας σύμφωνα και με τα όσα προβλέπονται στο άρθρο 3, αποκλειστικά προς αα) Ανώνυμες εταιρίες που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις εδρεύουν στην Ελλάδα και καταχωρίζονται στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (ΓΕΜΗ), ββ) Εταιρίες που έχουν έδρα στον Ευρωπαϊκό Χώρο, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν

να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και γγ) Εταιρίες που έχουν έδρα σε τρίτες χώρες που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις υπό την επιφύλαξη διατάξεων της ενωσιακής νομοθεσίας οι οποίες έχουν διακριτική ευχέρεια να εγκαθίστανται στην Ελλάδα μέσω υποκαταστήματος υπό την προϋπόθεση ότι η έδρα τους δεν βρίσκεται σε κράτος που έχει προνομιακό φορολογικό καθεστώς ή σε μη συνεργάσιμο κράτος. Η πώληση και μεταβίβαση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων και πιστώσεων, που έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ρυθμίζεται στο άρθρο 3 του ν. 4354/2015, και μπορεί να γίνει μόνον προς αδειοδοτημένη ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) (ή ανάλογη αλλοδαπή εταιρεία που έχει εγκατασταθεί νόμιμα στην Ελλάδα, με τις προϋποθέσεις του άρθρου 1 παρ. 1 β' περ. ββ και γγ Ν. 4354/2015) και διέπονται (όπως και στις περιπτώσεις της μεταβίβασης απαιτήσεων με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του Ν. 3156/2003 για την τιτλοποίηση απαιτήσεων), η μεν πώληση από τις διατάξεις του άρθρου 513 επ. ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. ΑΚ (άρθρο 3 παρ. 1). Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 περ. γ του ν. 4354/2015, η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή, μόνο εφόσον έχει υπογράψει συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρίας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων, που αδειοδοτείται και εποπτεύεται από την Τράπεζα της Ελλάδος τα δε δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες λόγω πώλησης απαιτήσεις

δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παραγράφου αυτής. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβαση τους. Οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους οι οποίες βαρύνουν τις εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις. Το άρθρο 2 ν. 4354/2015 ορίζει ότι η διαχείριση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή/και πιστώσεων που έχουν χορηγηθεί ή χορηγούνται από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα δύναται να ανατίθεται στις ΑΕΔΑΔΠ που προβλέπονται στο άρθρο 1 παρ. 1 περ. α του ίδιου νόμου. Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 2 του ν. 4354/2015, η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων προς τις ΕΑΑΔΠ (Εταιρίες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις) υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπο και περιλαμβάνει, κατ' ελάχιστο περιεχόμενο, τα ακόλουθα: (α) τις προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης (β) τις πράξεις της διαχείρισης οι οποίες μπορεί να συνίστανται ιδίως στη νομική και λογιστική παρακολούθηση, την είσπραξη, τη διενέργεια διαπραγματεύσεων με τους οφειλότες των προς διαχείριση απαιτήσεων και τη σύναψη συμβάσεων συμβιβασμού κατά την έννοια των άρθρων 871 - 872 ΑΚ ή ρύθμισης και διακανονισμού οφειλών σύμφωνα με τον Κώδικα Δεοντολογίας όπως έχει θεσπισθεί με την υπ' αριθμ. 116/25.8.2014 απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος κατ' εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 4224/2013 και (γ) την καταβλητέα αμοιβή διαχείρισης η οποία σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να μετακυλιέται στον υπόχρεο καταβολής της απαίτησης. Επίσης σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του άνω νόμου 4354/2015, οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να

6ο φύλλο της υπ' αριθ. 379 /2025 απόφασης του Μονομελούς
Εφετείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014 (Α` 246). Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης. Η προβλεπόμενη από το άρθρο 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015 εξαιρετική νομιμοποίηση της εταιρείας διαχείρισης ως μη δικαιούχου διαδίκου, διευκολύνει τις εταιρίες απόκτησης οι οποίες συνήθως έχουν έδρα στην αλλοδαπή, καθώς απαλλάσσονται από το βάρος της διαχείρισης των απαιτήσεων αυτών και της επιμέλειας της δικαστικής επιδίωξής τους αφού αυτή ασκείται αποκλειστικά από τις εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων (άρθρο 1 στοιχ. γ' ν. 4354/2015), χωρίς να βλάπτει τα ουσιαστικά δικαιώματα των δανειοληπτών - καταναλωτών, οι οποίοι ασκούν τα δικαιώματά τους ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων κατά εταιριών, οι οποίες έχουν λάβει ειδική άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος που έχει δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και οι οποίες εδρεύουν στην Ελλάδα και λειτουργούν εντός ενός συγκεκριμένου αυστηρού νομικού καθεστώτος εποπτευόμενες από την Τράπεζα της Ελλάδος. Από τη σύγκριση των προπαρατιθέμενων διατάξεων προκύπτει ότι αμφότεροι οι ως άνω νόμοι 3156/2003 και 4354/2015 έχουν παραπλήσιο αντικειμενικό πεδίο εφαρμογής καθώς και οι δύο καθορίζουν τις προϋποθέσεις για την μεταβίβαση - πώληση των απαιτήσεων (ειδικά δε στην περίπτωση του ν. 4354/2015 των τραπεζικών) από τους φορείς

τους προς τρίτους με τη διαφοροποίηση ότι στην περίπτωση του ν. 3156/2003, μετά την πώληση ακολουθεί το στάδιο τη έκδοσης ομολογιών (της τιτλοποίησης) και ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη των απαιτήσεων αυτών από εταιρίες διαχείρισης. Ωστόσο ο ν. 4354/2015 περιέχει πληρέστερο ρυθμιστικό πλαίσιο για το καθεστώς λειτουργίας των εταιριών διαχείρισης τόσο στο πεδίο του ουσιαστικού, όσο και στο πεδίο του δικονομικού δικαίου. Όπως προεκτέθηκε, στην περίπτωση της μεταβίβασης απαιτήσεων με σκοπό την τιτλοποίηση σύμφωνα με το ν. 3156/2003, στο άρθρο 10 παρ. 14 αυτού ορίζεται ότι η είσπραξη και ευ γένει διαχείριση των τιτλοποιημένων απαιτήσεων μπορεί να ανατίθεται συμβατικά σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα στον ίδιο τον μεταβιβάζοντα ή σε τρίτο - εγγυητή με τις προϋποθέσεις που ειδικότερα ορίζονται σε αυτή. Με τη διάταξη αυτή δεν παρέχεται ρητά στην εταιρία διαχείρισης η οποία συμβαλλόμενη με την εταιρία απόκτησης αποκτά κατά το ουσιαστικό δίκαιο την εξουσία είσπραξης αλλότριας απαίτησης (της απαίτησης της εταιρίας απόκτησης), και η δικονομική εξουσία να εγείρει αγωγή και κάθε άλλο ένδικο βοήθημα για την είσπραξή της με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου, αιτούμενη έννομη προστασία στο όνομά της όπως ρητά προβλέπεται τούτο για τις εταιρίες διαχείρισης στην προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015, δυνάμει της οποίας ο νομοθέτης εξόπλισε τις εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων, στις οποίες ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων, με βάση το νόμο αυτό, και με τη δικονομική εξουσία να ενεργούν, ως μη δικαιούχοι διάδικοι στο όνομά τους το σύνολο των αναγκαίων δικαστικών, αλλά και εξώδικων ενεργειών, προς είσπραξη των υπό την διαχείρισή τους απαιτήσεων. Ωστόσο, οι εταιρίες διαχείρισης που προβλέπονται στο άρθρο 2 ν. 4354/2015 υπάγονται σε μια ευρύτερη κατηγορία εταιριών διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις όπως είναι και εκείνες του ν. 3156/2003. Ως εκ τούτου

η διαφορετική αντιμετώπιση των εταιριών διαχείρισης του ν. 3156/2003 από εκείνες του ν. 4354/2015 θα έχει ως συνέπεια λογική ανακολουθία στο εσωτερικό σύστημα του νόμου. Αυτό, άλλωστε, συνάγεται και από τη συστηματική ερμηνεία των ως άνω κανόνων δικαίου, οι οποίοι παρουσιάζουν νοηματική και λειτουργική συνοχή μεταξύ τους αφού και οι δύο ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη απαιτήσεων τρίτων. Επιπλέον στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 δ' του ν. 4354/2015 ορίζεται ότι οι διατάξεις του δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων του ν. 3156/2003, ενώ και στην αιτιολογική έκθεση αυτού σημειώνεται ότι «παρέχονται στα πιστωτικά ιδρύματα τα θεσμικά εργαλεία αξιοποίησης του χαρτοφυλακίου τους καθώς θα έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν είτε την εφαρμογή του νόμου περί τιτλοποίησης απαιτήσεων (ν. 3156/2003) είτε το θεσμικό πλαίσιο που προκρίνεται με το ν. 4354/2015». Κατόπιν των ανωτέρω καθίσταται σαφές ότι οι ανωτέρω δύο νόμοι θα πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να βρίσκονται σε αρμονία μεταξύ τους ανεξαρτήτως αν η απόκτηση των απαιτήσεων από τις εταιρείες ειδικού σκοπού έγινε με τη διαδικασία της τιτλοποίησης και εκχώρησης βάσει του ν. 3156/2003 ή με τη διαδικασία της πώλησης βάσει του ν. 4354/2015. Επομένως επιβάλλεται μια ενιαία εφαρμογή του άρθρου 2 ν. 4354/2015, τόσο στις περιπτώσεις που η διαχείριση των απαιτήσεων έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 14 του ν. 3156/2003, όσο και όταν έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του ν. 4354/2015, αφού έτσι εξυπηρετείται ο νομοθετικός σκοπός της διευκόλυνσης της διαχείρισης των απαιτήσεων και επιλύεται κατά τρόπο ενιαίο το ζήτημα της δικονομικής υπόστασης των εταιριών διαχείρισης απαιτήσεων,

επιτυγχάνοντας έτσι την αρμονική ένταξη του ερμηνευόμενου ν. 3154/2003 στο σύστημα χωρίς η προσέγγιση αυτή να επηρεάζεται από τις διαφορετικές συνθήκες κάτω από τις οποίες θεσπίστηκαν τα ως άνω δύο νομοθετήματα. Διαφορετική αντιμετώπιση των εταιριών διαχείρισης των δύο νομοθετημάτων θα ήταν αντίθετη προς την αρχή της ενότητας και ασφάλειας του δικαίου, η οποία απορρέει από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδαφ. α' του Συντάγματος και επιβάλλει τη σαφήνεια και την προβλέψιμη εφαρμογή των εκάστοτε νομοθετικών ρυθμίσεων, η οποία πρέπει να τηρείται, ιδίως όταν πρόκειται για διατάξεις που μπορούν να έχουν σοβαρές οικονομικές συνέπειες για τους ενδιαφερομένους όπως οι προαναφερόμενες διατάξεις (βλ ΟΛΑΠ 1/2023, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ για το επί μέρους ζήτημα της εφαρμογής της παρ. 4 του άρθρου 2 ν. 4354/2015 σε περίπτωση μεταβίβασης δανειακής απαίτησης λόγω τιτλοποίησης).

II. Επειδή το άρθρο 159 ΑΚ ορίζει ότι «Δικαιοπραξία για την οποία δεν τηρήθηκε ο τύπος που απαιτεί ο νόμος εφόσον δεν ορίζεται το αντίθετο, είναι άκυρη. Σε περίπτωση αμφιβολίας είναι επίσης άκυρη η δικαιοπραξία, αν δεν τηρήθηκε ο τύπος που είχαν καθορίσει τα μέρη. Αλλά η εκπλήρωση της δικαιοπραξίας με επίγνωση της έλλειψης του τύπου, θεραπεύει την έλλειψη αυτή». Από την εν λόγω διάταξη συνάγεται ότι η ακυρότητα από τη μη τήρηση του απαιτούμενου από το νόμο τύπου για δικαιοπραξία, που αποτελεί συστατικό στοιχείο της δικαιοπραξίας και αφορά το όλο περιεχόμενό της συνεπάγεται, αν δεν υπάρχει προς τούτο αντίθετη στο νόμο ρύθμιση, ακυρότητα της δικαιοπραξίας ανεξάρτητα αν αυτή απαγγέλλεται ρητά από τη διάταξη που διαγράφει τον τύπο της δικαιοπραξίας. Η ακυρότητα αυτή λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, αν έχουν προταθεί τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει ότι δεν τηρήθηκε ο νόμιμος συστατικός τύπος μπορεί ωστόσο να την επικαλεστεί και

όποιος έχει έννομο συμφέρον (Απ. Γεωργιάδης Γενικές Αρχές 3η εκδ. παρ. 31 αρ. 35, Β, Βαθρακοκοίλης ΕρΝομΑΚτομ Α σελ 665, ΕφΑΘ 316/1994, ΕΛΛΔνη 36.711). Θεραπεία αυτής αποκλείεται με την πάροδο του χρόνου ή με συμφωνία των μερών, προηγούμενη ή μεταγενέστερη, γιατί οι ως προς τον τύπο διατάξεις είναι δημόσιας τάξης και η ιδιωτική βούληση δεν μπορεί να αποκλείσει την εφαρμογή τους (3 ΑΚ). Η γνώση ή άγνοια από τα μέρη του επιβαλλόμενου από το νόμο τύπου είναι αδιάφορη, δηλαδή είναι χωρίς έννομη επιρροή ή γνώση του ενός και η καλή πίστη του άλλου ως προς τη συνέπεια της ακυρότητας καθώς και ο λόγος στον οποίον οφείλεται η μη τήρηση του τύπου, και ο λόγος θέσπισης της ακυρότητας. Τέλος η τήρηση του τύπου πρέπει να καλύπτει όλα τα ουσιώδη στοιχεία της δικαιοπραξίας και η πλήρωσή τους δεν μπορεί να γίνει με παραπομπή σε άτυπες συμφωνίες παρά μόνον με παραπομπή σε άλλη πράξη που έχει περιβληθεί τον απαιτούμενο τύπο (π.χ. για το τίμημα πώλησης ακινήτου σε άλλο συμβολαιογραφικό έγγραφο), η οποία στην περίπτωση αυτή βρίσκεται σε ενότητα με την πρώτη πράξη (Β. Βαθρακοκοίλης ΕρΝομΑΚ τομ Α σελ 665 επ.).

III. Επειδή σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 925 παρ. 1 ΚΠολΔ, ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος του δικαιούχου δεν μπορεί να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση πριν κοινοποιηθούν σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση η επιταγή και τα έγγραφα που τον νομιμοποιούν. Η υποχρέωση συγκοινοποίησης των νομιμοποιητικών εγγράφων από τον καθολικό ή ειδικό διάδοχο επιβάλλεται τόσο για την έναρξη, όσο και για τη συνέχιση της υπό του δικαιοπαρόχου αρξαμένης εκτέλεσης είναι δε ανεξάρτητη και πρέπει να γίνεται ακόμα και όταν ο καθ' ου

η εκτέλεση έλαβε από αλλού γνώση της διαδοχής. Ως νομιμοποιούντα το διάδοχο έγγραφα νοούνται τα αποδεικνύοντα τη διαδοχή και πρέπει να κοινοποιούνται είτε αυτά είναι δημόσια, είτε ιδιωτικά. Αυτά πρέπει να κοινοποιούνται ως πρωτότυπα επίσημα έγγραφα ή επικυρωμένα αντίγραφα, μη αρκούσης της απλής μνείας τούτων στην επιταγή. Απαιτείται δε, κατά κανόνα, η επίδοση ολοκληρών των εγγράφων και όχι αποσπασμάτων. Ωστόσο, όταν η ειδική διαδοχή λαμβάνει χώρα βάσει σύμβασης που περιλαμβάνει εκτενή και πολυσέλιδα παραρτήματα, όπως συμβαίνει και επί μεταβίβασης λόγω πώλησης από τραπεζικό ίδρυμα δανειακής απαίτησης προς εταιρία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις (ΕΑΑΔΠ) κατ' άρθρα 1 και 3 του ν. 4354/2015, η απαίτηση συγκοινοποίησης στον καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη, στο πλαίσιο της ρύθμισης του άρθρου 925 παρ. 1 ΚΠολΔ, ολοκληρών των παραρτημάτων των συμβάσεων μεταβίβασης τα οποία κατά κανόνα αφορούν σε μεγάλο αριθμό οφειλετών, δεν συμπορεύεται με το πνεύμα της ρύθμισης του ανωτέρω άρθρου 925 παρ. 1 ΚΠολΔ, λαμβάνοντας υπ' όψη και ότι συνεπάγεται την κοινολόγηση στοιχείων που καταλαμβάνονται από το τραπεζικό απόρρητο αλλά και προσωπικών δεδομένων, επιπλέον δε είναι και ιδιαίτερος πολυτελής εξόχως δαπανηρή και παρεμβάλλει σοβαρά εμπόδια, παρεμποδίζοντας την πρόσβαση των δανειστών αδικαιολογήτως στην εκτελεστική διαδικασία (έτσι και Ν. Κατηφόρης ΕΠολΔ 2020 (4), σελ 432-435, βλ. και προσκομιζόμενη ΜονΕφΠειρ 574/2020, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο). Επομένως κατά συστατική ερμηνεία της ΚΠολΔ 925 παρ. 1 υπό το πρίσμα του κανόνα δικαίου που τίθεται στο άρθρο 453 παρ. 2 ΚΠολΔ, το οποίο ορίζει ότι «Αν πρόκειται να διεξαχθεί απόδειξη με βιβλίο, ή άλλο εκτενές έγγραφο που περιέχει περισσότερα θέματα τα οποία δεν έχουν συνάφεια με τη δίκη, μπορεί να υποβληθεί επικυρωμένο απόσπασμα που περιέχει τα μέρη του εγγράφου τα οποία έχουν συνάφεια με τη

δίκη», πρέπει να γίνει δεκτό ότι για την κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ θεμελίωση της ενεργητικής νομιμοποίησης στην επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης αρκεί η κοινοποίηση επικυρωμένου αποσπάσματος εκ του παραρτήματος της σύμβασης πώλησης που περιέχει το μέρος εκείνο που ενδιαφέρει τον καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη. Η λύση αυτή τελεί σε συμπόρευση και με το άρθρο 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος. Περαιτέρω στην περίπτωση της διαδοχής του δικαιούχου λόγω σύμβασης μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων τραπεζικών απαιτήσεων κατά τους ορισμούς των ν. 4354/2015 και 3156/2003, τα αποτελέσματα της μεταβίβασης επέρχονται αυτοδικαίως εκ του νόμου και χωρίς άλλη διατύπωση και έναντι τρίτων από την καταχώριση της κάθε σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του αρ. 3 του ν. 2844/2000, επομένως είναι προφανές ότι και η νομιμοποίηση της εταιρίας που αναλαμβάνει τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων αρχίζει ακριβώς από τότε. Άρα, τα έγγραφος που πιστοποιούν τις ανωτέρω πράξεις και ολοκληρώνουν τη μεταβίβαση και την ανάθεση της διαχείρισης είναι τα μόνα κρίσιμα και θα πρέπει να συγκοινοποιούνται στον οφειλέτη με την επιταγή. Όλα τα υπόλοιπα, όση σπουδαιότητα και σοβαρότητα αν παρουσιάζουν για τη διαδικασία της μεταβίβασης καθ' εαυτήν, δεν παύουν να αποτελούν στοιχεία, που αφορούν στις εσωτερικές σχέσεις των εταιρειών. Τα έγγραφα που νομιμοποιούν, συνεπώς την εταιρία που ανέλαβε τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, είναι η καταχώριση σε περίληψή που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία των συμβάσεων μεταβίβασης και ανάθεσης της διαχείρισης σύμφωνα με το αρ. 3 του ν. 2844/2000, ήτοι η δημοσίευση του εντύπου που καθορίστηκε με την υπ' αριθμ 161/337/2003 (ήδη ΥΑ 207/2020) απόφαση του Υπουργού

Δικαιοσύνης στο Ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντας με το σχετικό απόσπασμα των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων απ' όπου θα φαίνεται η καταχώριση της μεταβίβασης της απαίτησης του καθ' ου η εκτέλεση. Η κοινοποίηση των εγγράφων αυτών είναι αρκετή και ανταποκρίνεται πλήρως στη νομοτυπική μορφή των εγγράφων που αξιώνει το άρθρο 925 παρ. 1 ΚΠολΔ (βλ ΕφΘεσ 160/2022 αδημ, ΜονΕφΘεσ 177/2022 δημ ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 574/2020 αδημ, ΕφΘεσ 1643/2019, αδημ Π. Γιαννόπουλο, Η Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις ως μη δικαιούχος διάδικος στη διαγνωστική δίκη και στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης - Κριτική επισκόπηση των ρυθμίσεων του Ν. 4354/2015 και de lege ferenda προτάσεις Αρμ 2019/233 επ., Ν. Κατηφόρης σχόλιο κάτωθι ΜΠρΝαξ 57/2020, ΕΠολΔ 2020 σελ 432 επ, αντίθετα Κ. Παπαχρήστου-Δημητράς. Η νομιμοποίηση των διαδικών στην πολιτική δίκη εκδ. 2021 σελ 137-140 με παραπομπές σε σύγχρονη νομολογία Πρωτοβάθμιων Δικαστηρίων, Γ. Αποστολάκης Ζητήματά από την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση των εταιρειών διαχειρίσεως απαιτήσεων από τραπεζικά δάνεια ΕΠΑΚ 2021 σελ 703-704).

Στην προκειμένη περίπτωση ο αιτών με το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ανακοπής, ο οποίος επαναφέρεται προς διάγνωση με τον τέταρτο λόγο έφεσης, την έρευνα του οποίου παραδεκτώς προτάσσει το Δικαστήριο, μη δεσμευόμενο από τη σειρά προτεραιότητας που επιλέγει ο αιτών (ΑΠ 696/2021, δημ ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), ισχυρίζεται ότι είναι άκυρη η σύμβαση διαχείρισης (και κατ' επέκταση η εκτελεστική διαδικασία) διότι δεν τηρήθηκε ο προβλεπόμενος στο άρθρο 2 παρ. 2 ν. 4354/2015 συστατικός τύπος ως προς το ελάχιστο περιεχόμενο της εν λόγω δικαιοπραξίας και ειδικότερα δεν αναφέρονται στην εν λόγω σύμβαση οι προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη

10^ο φύλλο της υπ' αριθ. 379/2025 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης Ότι εξ αιτίας της ακυρότητας αυτής είναι άκυρες οι ανακοπτόμενες πράξεις αναγκαστικής εκτέλεσης διότι από τα έγγραφα που της συγκοινοποιήθηκαν κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ δεν αποδεικνυόταν η ενεργητική νομιμοποίηση της καθ' ης να επισπεύσει εναντίον της αναγκαστική εκτέλεση. Με το ως άνω περιεχόμενο ο υπό κρίση λόγος ανακοπής είναι επαρκώς ορισμένος και νόμιμος ερειδόμενος στα άρθρα 158, 159 ΑΚ, 2 παρ. 2 ν. 4354/2015, 925 ΚΠολΔ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Επειδή από όλα τα έγγραφα που προσκομίζονται με επίκληση από τους διαδίκους τα οποία λαμβάνονται υπ' όψη, έστω και αν δεν πληρούν τους όρους του νόμου (συμπληρωματικά στην τελευταία αυτή περίπτωση), είτε για να ληφθούν υπόψη ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε για να χρησιμεύσουν ως δικαστικά τεκμήρια, πιθανολογείται ότι δυνάμει της από 25.5.2021 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, περίληψη της οποίας καταχωρίστηκε αυθημερόν στα δημόσια βιβλία του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο 1 με αύξ. Αριθμό 1 και έλαβε αριθμό πρωτοκόλλου 1.5.2021 (άρθρο 10 παρ. 8 του ν. 3156/2003), η ένδικη απαίτηση μεταβιβάστηκε, στο πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις σύμφωνα με τις διατάξεις ν. 3156/2003, από την αρχική δανείστρια τράπεζα με την επωνυμία Τράπεζα στην αλλοδαπή εταιρία με την επωνυμία . Ακόμη πιθανολογείται ότι στις 10.4.2025 η καθ' ης επέδωσε στον αιτούντα την από 8.4.2025 επιταγή προς εκτέλεση, συνταχθείσα παρά πόδας αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου της υπ' αριθ. 1111/2014 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς

Πρωτοδικείου Πειραιά, με την οποία τον επέταξε να του καταβάλει υπό την ιδιότητα της διαχειρίστριας των απαιτήσεων της προαναφερόμενης αλλοδαπής εταιρίας νέας δικαιούχου της ένδικης απαίτησης το συνολικό ποσό του 1.017.075 ευρώ για κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, ενώ ακολούθως βάσει της ως άνω επιταγής προς εκτέλεση επέβαλε αναγκαστική κατάσχεση σε ακίνητο του αιτούντος στην με αριθ. 0/7.5.2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Παναγιώτη Ραδιώτη, το οποίο εκτίθεται δυνάμει του υπ' αριθ. 5.2025 αποσπάσματος της εν λόγω έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης σε δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό διενεργούμενο με ηλεκτρονικά μέσα στις 11.12.2025.

Προκειμένου η καθ' ης να επισπεύσει αναγκαστική εκτέλεση συγκοινοποίησε στο αιτούντα, κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ, μεταξύ άλλων, περίληψη της από 5.2021 σύμβασης πώλησης, νόμιμα καταχωρισθείσα στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο με αύξ. αριθμό και την περίληψη της από 10.2021 σύμβασης διαχείρισης νόμιμα καταχωρισθείσα στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο με αυξ. αριθμό. Από τις εν λόγω περιλήψεις του δημοσιευθέντος ουσιώδους περιεχομένου της από 11.10.2021 σύμβασης διαχείρισης πιθανολογείται ότι δεν αναφέρονται στη σύμβαση διαχείρισης οι προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης το οποίο θα έπρεπε να αναφέρεται στο χωρίο της περίληψης «στ. λοιποί ουσιώδεις όροι», αν στη σύμβαση περιλαμβανόταν κατάλογος (βλ. σε αντίθεση, την από 5.2021 σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης στην οποία επισυνάπτεται κατάλογος). Περαιτέρω, η ως άνω παράλειψη συνιστά μη τήρηση του νόμιμου συστατικού τύπου ως προς το

11^ο φύλλο της υπ' αριθ. 379 /2025 απόφασης του Μονομελούς
Εφετείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ουσιώδες ελάχιστο περιεχόμενο της από .10.2021 σύμβασης διαχείρισης για την οποία τυγχάνει ευθείας εφαρμογής το άρθρο 2 ν. 4354/2015, η παρ. 2 του οποίου ορίζει ότι η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης προς τις ΕΔΑΔΠ (Εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις) υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπου και περιλαμβάνει, κατ' ελάχιστο περιεχόμενο, (α) τις προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης (β) τις πράξεις της διαχείρισης και γ) την καταβλητέα αμοιβή διαχείρισης. Ειδικότερα, ναι μεν η μεταβίβαση της ένδικης απαίτησης έλαβε χώρα λόγω τιτλοποίησης κατ' άρθρο 10 παρ. 1 ν. 3156/2003, και για τη διαχείριση αυτής τα μέρη επικαλέστηκαν την παρ. 14 του άρθρου 10 ν. 3156/2003, πλην όμως η καθ' ης είναι ΑΕΔΑΔΠ που έχει συσταθεί με βάση τον ν. 4354/2015 και προκειμένου να έχει τη δικονομική δυνατότητα να επισπεύδει, όπως εν προκειμένω, αναγκαστική εκτέλεση, δυνάμει και κατ' επίκληση της παρ. 4 του άρθρου 2 ν. 4354/2015, απαιτείται να πληρούνται οι προϋποθέσεις ολόκληρου του άρθρου αυτού, συμπεριλαμβανομένης και της παρ. 2 του ιδίου άρθρου. Τούτο επιβάλλει η ασφάλεια δικαίου, που επιτάσσει, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην υπ' αρ. 1 μείζονα σκέψη της παρούσας την ενιαία εφαρμογή του άρθρου 2 ν. 4354/2015, τόσο στις περιπτώσεις που η διαχείριση των απαιτήσεων έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 14 του ν. 3156/2003, όσο και όταν έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του ν. 4354/2015, αλλά και η ασφάλεια των συναλλαγών, αφού ο δανειολήπτης πρέπει να γνωρίζει ανά πάσα στιγμή τόσο το πρόσωπο του δανειστή της απαίτησης όσο και το πρόσωπο του εγκατεστημένου στην Ελλάδα διαχειριστή που δύναται να την εισπράξει, ακόμη και

αναγκαστικά, πληροφορία εξ ίσου (ή και περισσότερο) σημαντική. Εξ άλλου ερμηνεία κατά την οποία το άρθρο 2 παρ. 2 ν. 4354/2015 εφαρμόζεται μόνον στην περίπτωση αυτοτελούς ανάθεσης της διαχείρισης ανεξάρτητα δηλαδή από σύμβαση πώλησης δεν μπορεί να υιοθετηθεί ως αντιβαίνουσα στο γράμμα του νόμου αλλά και στην τελεολογία της διάταξης. Κατ' αρχάς το άρθρο 2 ν. 4354/2015 εξειδικεύει το περιεχόμενο κάθε σύμβασης διαχείρισης ανεξάρτητα από το αν έχει λάβει χώρα μεταβίβαση της δανειακής απαίτησης τούτο προκύπτει από το σαφές γράμμα της παρ. 1 του ιδίου άρθρου, στο οποίο αναφέρεται ότι «Στις εταιρίες της περίπτωσης α' της παρ. 1 του άρθρου 1 του παρόντος νόμου (δηλαδή στις ΑΕΔΑΔΠ) δύναται να ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων...» και όχι «Στην περίπτωση α' της παρ. 1 του άρθρου 7...». Δηλαδή στην εισαγωγική αναφορά του άρθρου 2 εκτίθεται σαφώς ότι πρόκειται να ρυθμιστούν στις επόμενες παραγράφους του άρθρου αυτού - γενικώς - τα περί ανάθεσης της διαχείρισης σε ΑΕΔΑΔΠ (αυτές μνημονεύονται - για πρώτη φορά - στην περίπτωση α' της παρ. 1 του άρθρου 1) και όχι ότι οι ρυθμίσεις του άρθρου αυτού αφορούν περιοριστικά μόνον στην «στην περίπτωση α' της παρ. 1 του άρθρου 7». Άλλωστε και στο σκεπτικό της ΟΛΑΠ 1/2023 αναφέρεται ότι «ο ν. 4354/2015 (σε αντίθεση με τον ν. 3756/2003) περιέχει πληρέστερο ρυθμιστικό πλαίσιο για το καθεστώς λειτουργίας των εταιριών διαχείρισης τόσο στο πεδίο του ουσιαστικού, όσο και στο πεδίο του δικονομικού δικαίου». Το ρυθμιστικό αυτό πλαίσιο περιλαμβάνεται ως προς το περιεχόμενο της σύμβασης στο άρθρο 2 υπό τον τίτλο «συμβάσεις ανάθεσης της διαχείρισης». Επιπλέον η παρ. 4 του άρθρου 2 αναφέρεται σε κάθε περίπτωση ανάθεσης της διαχείρισης. Εξ άλλου ο λόγος για τον οποίο θεσπίζεται ελάχιστο περιεχόμενο της σύμβασης διαχείρισης συνιστάμενος σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του νόμου, στην προστασία των μικρών δανειοληπτών, και επιβάλλεται

12^ο φύλλο της υπ' αριθ. 379/2025 απόφασης του Μονομελούς
Εφετείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

στο πλαίσιο αυτό, ειδικότερα, η αναφορά μεταξύ άλλων, των προς διαχείριση απαιτήσεων ισχύει προδήλως για κάθε περίπτωση ανάθεσης της διαχείρισης είτε συνοδεύεται από μεταβίβαση της απαίτησης είτε όχι. Πράγματι σε αμφότερες τις περιπτώσεις καταφάσκει (δυνητικά τουλάχιστον) ανάγκη εξασφάλισης των προς διαχείριση απαιτήσεων, αφού ακόμη και στην περίπτωση της μεταβίβασης δανειακών απαιτήσεων, οπότε είναι υποχρεωτική η προηγούμενη σύναψη σύμβασης διαχείρισης δεν απαγορεύεται η αλλαγή του προσώπου του διαχειριστή ως προς ορισμένες από τις ήδη αποκτηθείσες απαιτήσεις ώστε εν τελεί από ένα σύνολο δανειακών απαιτήσεων που ανήκουν σε μια συγκεκριμένη ΑΕΔΑΔΠ., ορισμένες ανατίθενται προς διαχείριση στην εταιρία Α και ορισμένες στην εταιρία Β. Σε κάθε πάντως περίπτωση η ερμηνεία του νόμου δεν μπορεί να είναι συγκυριακή ή περιπτώσιολογική. Αλλά και ανεξάρτητα από τα παραπάνω η χρεία αναφοράς «που τυχόν σταδίου μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης» καταφάσκει σε κάθε περίπτωση ανεξαιρέτως δεδομένου ότι δεν αποτελεί υποχρεωτικό περιεχόμενο της σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης. Πρέπει στο σημείο αυτό να επισημανθεί, ότι όπως σαφώς αναφέρεται και στην αιτιολογική έκθεση του νόμου «Οι συμβάσεις ανάθεσης διαχείρισης υπόκεινται σε προληπτικό έλεγχο από την Τράπεζα της Ελλάδος πριν ισχύσουν. Σημειώνεται, ωστόσο, ότι ο εν λόγω έλεγχος δεν υποκαθιστά τη δικαστική κρίση». Κατόπιν των ανωτέρω, η από 10.2021 σύμβαση διαχείρισης πάσχει απόλυτης ακυρότητας με συνακόλουθο αποτέλεσμα η κοινοποίηση αυτή στον αιτούντα, κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ, να μην είναι λυσιτελής και ικανή ώστε να αποδειχθεί η

ενεργητική νομιμοποίηση της καθ' ης προς επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης.

Κατόπιν των ανωτέρω πιθανολογείται ότι ο πρώτος λόγος ανακοπής κατά το τέταρτο σκέλος του θα γίνει δεκτός και συνακόλουθα και ο τέταρτος λόγος της έφεσης, καθώς πιθανολογείται ότι έσφαλε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απορρίπτοντας τον λόγο αυτό της ανακοπής, παρέλκει δε η έρευνα των λοιπών λόγων έφεσης. Επομένως και αφού πιθανολογείται τόσο η ευδοκίμηση της έφεσης όσο και η συνδρομή επείγουσας περίπτωσης, αφού πρόκειται να εκπλειστηριασθεί το σημαντικότερο περιουσιακό στοιχείο του αιτούντος, η αίτηση αναστολής πρέπει να γίνει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη και να ανασταλεί η εκτελεστική διαδικασία έως την έκδοση οριστικής απόφασης επί της εφέσεως κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό. Η δικαστική δαπάνη των διαδικών πρέπει να συμψηφισθεί ολικά λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας στην ερμηνεία των νομικών κανόνων που εφαρμόσθηκαν (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδικών.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΑΝΑΣΤΕΛΛΕΙ την επισπευδόμενη από την καθ' ης διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του αιτούντος και ειδικότερα τη διαδικασία του ηλεκτρονικού αναγκαστικού πλειστηριασμού, που πρόκειται να διεξαχθεί στις 12.2025 επί του αναφερομένου στην υπ' αριθ. 5.2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Παναγιώτη Ραδιώτη, ο οποίος (πλειστηριασμός) επισπεύδεται από την καθ' ης σε βάρος του αιτούντος, με εκτελεστό τίτλο την υπ' αριθμ. 12/2014 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του

13^ο φύλλο της υπ' αριθ. 379 /2025 απόφασης του Μονομελούς
Εφετείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, με την συνταχθείσα κάτωθι
αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου αυτής από
.4.2025 επιταγή προς εκτέλεση και την προαναφερθείσα έκθεση
αναγκαστικής κατάσχεσης, μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης
επί της από .12.2025 (και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως στη
γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
.12.2025) έφεσης κατά της υπ' αριθ. /2025
απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική
διαδικασία περιουσιακών διαφορών).

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολό της τη δικαστική δαπάνη των
διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε
έκτακτη δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, παρουσία της
γραμματέως και απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων
δικηγόρων τους στις 9 Δεκεμβρίου 2025.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για την δημοσίευση)

Ακριβές αντίγραφο

εσφράγιστο

για τη νόμιμη σήμανση

Αθήνα 9.12.2025

Ο Γραμματέας

Αναστασία Καραγιάννη

